

Jsem pyšná na to, že u nás DOMA VLÁDNE RODINNÁ POHODA

Lektorka cizích jazyků, překladatelka a spisovatelka **Viktorie Hanišová** (38) zatím vydala dvě knihy a obě vzbudily mimořádný čtenářský zájem. Zamotané osudy hlavních hrdinek z jejich dvou knih Anežka a Houbařka zůstávají čtenářům dlouho v paměti. A tak nás mimo jiné zajímalo, zda se už chystá další kniha a o čem bude...

Je tady hlavní houbařská sezona... Chodíte ráda na houby? A jíte je ráda?

Houbařská sezona už dávno začala, ačkoli zkušený mykolog by se hádal, že sezona nikdy nekončí, protože jedlé houby se dají najít i v zimě. I když je teď hodně sucho a horko, ještě se možná dají najít některé jarní houby jako májovky, destice nebo třeba opeňky. A už rostou i hříby. Příklad znám se ale, že jsem tento rok doposud na houbách nebyla a že ani žádná zapálená houbařka nejsem. Na houby chodím ráda, ale spíš si užiju samotnou procházku lesem. A houby mi moc chutnají, nejvíc ze všeho klasická smaženice, masáky na másle nebo třeba lišková omáčka.

Ptám se proto, že vaše kniha Houbařka vypráví o houbařským posedlém Sáře... Má vaše hrdinka reálný předobraz?

Žádný předobraz nemá, ta postava je zcela vymyšlená. Do té postavy se jen promítly zážitky a povahové vlastnosti některých osob z mého okolí včetně mě samotné, ale stále se jedná o fiktivní postavu. Necítím potřebu psát knihy o sobě, to mě přešlo, když jsem si kdysi dávno po sobě přečetla deníkové zápisky a zjistila, jak jsou trapné. A co se týče houbaření – znám několik dost posedlých houbařů, avšak nikdo z nich není tak vyšinutý jako Sára.

Nechci čtenářkám prozrazovat, proč se sbírání hub stalo její životní náplní a nutností, ale zajímá mě – jak vás napadlo napsat příběh ženy, která se živí právě sbíráním hub?

Inspirovalo mě víc věcí najednou. Nejprve jsem si v jednom časopise náhodou přečetla rozhovor s profesionálním houbařem Lukášem Vránou a říkala si, že by to bylo hezké povolání. Pak jsem si začala jen tak ze zájmu studovat články a publikace o traumatech. A do toho jsme byli s rodinou na dovolené, kde rostla spousta hub. A já si všimla, že každý den chodím po úplně stejné trase. Při jedné takové houbařské vycházce se mi všechny ty nápady poskládaly a vznikl z toho příběh o podivinské samotářce Sáře, která se živí sběrem hub a každý den se vydává na stejnou trasu, čímž si vlastně neustále zpřítomňuje prožité trauma.

A četla jste knihu Anny Bolavé Do tmy? Má podobný námět...

Kniha Do tmy od Anny Bolavé se ke mně dostala až tento rok v dubnu. Kdybych si ji přečetla před vydáním své knihy, asi bych se zhroutila, protože to téma je opravdu hodně podobné, navíc je to zasazené do skoro stejného prostředí a snad nejpikantnější je, že se oba naši výkupčí (bylin u Anny Bolavé a hub u mě) jmenují Ruda! Přijde mi to neuvěřitelné.

Znáte dobře krajinu Pošumaví, kterou v knize popisujete?

Na Sušicku jsem byla několikrát na dovolené, takže oblast znám, ale neodvažovala bych se tvrdit, že se tam cítím jako doma. Blížší je mi „skutečná Šumava“ – například v okolí Filipovy Hutě, kam jsem jako malá jezdila s rodiči na dovolenou. Právě šumavskou přírodu mám nejradši

Viktorie Hanišová se svou druhou knihou Houbařka, o kterou můžete soutěžit na str. 36

z celé naší republiky, jen škoda, že je v ní pomalu víc turistů než stromů.

V knize popisujete tolik hub, o některých ani nevím, že existují... Musela jste si o houbách kvůli knize hodně věcí nastudovat? Překvapilo vás při „studiu“ něco?

Kdybych na sebe měla použít klasifikaci houbařů ze své knihy, označila bych se za „přizdi-srāče“, což znamená, že sbírám zejména houby s molitanem, tedy hříby, z těch chladičových, tedy lupenatých, hlavně masáky, bedly, holubinky a třeba žampiony. Kvůli knize jsem si toho nastudovala opravdu hodně. Čerpala jsem z několika atlasů

hub, z internetu, od svých známých a taky jsem se toho hodně o houbách dozvěděla na zasedání mykologického spolku v Trutnově.

Kdo vám dal cenné rady, případy i recepty, jež v knize zmiňujete? Utkvěly mi třeba holubinkové kloboučky, smažené na másle, které v kloboučku pustí prý výbornou štávičku...

Receptů v knize je jen pár a jsou dost jednoduché, mám je z běžných kuchařek nebo od svých známých. Zrovna ty holubinkové kloboučky znám od svého přítele, sama jsem je zkusila teprve před rokem. Na recept na falešnou smržovou omáčku jsem

náhodou narazila v jednom atlasu a liškovou omáčku znám zase z Bavorska.

Vaše hrdinka měla pohnutý osud a v denním životě jí velmi pomáhají neměnné rituály. Máte i vy – odlehčeně – nějakou „posedlost“, rituály, jež k vašemu životu patří?

Moji denní posedlostí je snídaň v klidu. Radši si kvůli tomu přivstanu, snídám sama a u toho si čtu nebo se podívám na nějaké video. Když na mě někdo při snídání vřeští, bývám pak celý den nevlá. Jediným mým rituálem je asi znělka večerničku – to pak rozklapnu notebook a píšu.

„Čtu si všude, v tramvaji, ve vaně i při chůzi...“

Jaká vlastně jste – co na sebe prozradíte? Za co byste se pochválila a co vás na sobě štve? ☺

Myslím, že na sebe nemohu prozradit nic zajímavého, můj život je vcelku banální. Chodím do práce, starám se o tři děti, po večerech pracuji na knihách.

O čem tedy bude vyprávět vaše třetí kniha?

Knihu už mám vymyšlenou a rozepsanou, stačí ji jenom dokončit. Prozradím, že příběh opět vychází z rodinného traumatu, to však v průběhu děje ustoupí do pozadí a kniha se bude více věnovat různým celospolečenským tématům od politiky až po ekologii. Ale opět to bude založené na napínavém příběhu. **Četla jsem, že se živíte překládáním knih...** Tak to tedy ne, překládáním se neživím, naopak musím vykonávat komerční činnost, abych knihy vůbec mohla překládat. Překládání knih je tak špatně placené, že se jím může uživit jen někdo, kdo dědil po bohatém strýčkovi. Zatím jsem přeložila

Jak vlastně píšete a tvoříte příběh? Víte už předem, jak dopadne? Nebo to během psaní ještě měníte?

Prostě mě to najednou napadne. Ten příběh se mi skutečně sám poskládá v hlavě z různých motivů a inspirací. Než se pustím do psaní, dopředu vím, jak se bude příběh odvíjet i jak bude končit, i když spoustu věcí v průběhu psaní měním. Třetí knihu, na které pracuju, mám v bodech rozepsanou po kapitolách, a navíc mám chronologii děje zaznamenanou v excelové tabulce. Nechci, abych udělala chybu v časovém rozvržení a musela spoustu textu přepisovat, jak se mi to stalo u obou předchozích knih.

Radíte se s někým, když píšete, dáváte číst někomu úryvky?

Obě knihy četl můj přítel, Anežku ještě moje kamarádka. Moje třetí kniha vyžaduje odbornou znalost z oblasti architektury, takže se o ní radím s kamarádkou architektkou. U Houbařky mi s plzeňskými reáliemi pomohly dvě kamarádky. Největší kus práce ale samozřejmě leží na redaktorovi.

O čem tedy bude vyprávět vaše třetí kniha?

Knihu už mám vymyšlenou a rozepsanou, stačí ji jenom dokončit. Prozradím, že příběh opět vychází z rodinného traumatu, to však v průběhu děje ustoupí do pozadí a kniha se bude více věnovat různým celospolečenským tématům od politiky až po ekologii. Ale opět to bude založené na napínavém příběhu.

Četla jsem, že se živíte překládáním knih...

Tak to tedy ne, překládáním se neživím, naopak musím vykonávat komerční činnost, abych knihy vůbec mohla překládat. Překládání knih je tak špatně placené, že se jím může uživit jen někdo, kdo dědil po bohatém strýčkovi. Zatím jsem přeložila

pouze tři romány a teď pracuji na čtvrtém.

Která kniha, již jste překládala, vás v poslední době zaujala?

Mám ráda romány Starý kraj a Chuligán – oba jsou zajímavé jak zvláštním jazykem, tak nevšedním příběhem. A tento rok by měl vyjít překlad Tekuté zla od Zygmunta Baumana – je to velmi depresivní obrázek dnešní doby.

Co děláte, když nepíšete?

Můj koníček je čtení, a je to současně i můj způsob relaxace. Čtu si v tramvaji, ve vaně, na gauči a někdy i při chůzi. Většinou mám rozečtených víc knížek naráz. Baví mě taky jízda na kole a pěší vycházky. A hlavně ráda trávim čas se svými dětmi.

Kam se letos chystáte na dovolenou?

Minulý rok jsme poprvé děti vzali k moři, bylo to moc hezké, ale pro pětičlennou rodinu dost drahé a vyčerpávající. Letos zůstaneme v Česku, jedeme do Jičína a s partou kamarádů do Králíků. Pokud žádné z našich dětí neonemocní, měly by jet všechny tři na deset dní na tábor, takže bychom mohli s přítelem na pár dní na dovolenou sami. Známé turistické destinace nás moc nezajímají, rádi třeba jezdíme do měst, která se objevila v pořadu Šumná města. Už jsme byli například v Mostu a Litvínově a teď bychom rádi zavítali na sever Moravy: do Havířova, Třince a podobně. I když mám rodinu z Ostravy, sama jsem v této oblasti byla jen jednou, a navíc strašně dávno. **Prozradíte ještě něco víc o své rodině?** Ono opravdu není co prozrazovat. Možná se jen přiznám, že jsem původně nepočítala s tak početnou rodinou a že mě to zpočátku dost vyděsilo. Dcera byla mimořádně uplakané miminko, hodně nás vyčerpala a přítel pak už další děti nechtěl. Přemlouvala jsem ho tak dlouho, až jsme si zadělali na dvojčata. Narodili se nám dva krásní, zdraví, jednovaječní kluci, kteří jsou strašně klidní. Dokonce se mě už pár lidí zeptalo, jestli nejsou nemocní. Všechny zajímá, jak se mi to povedlo, že jsou mí synové hodní, ale moje zásluha to není, oni se už vychovaní narodili. ☺ Navíc s dcerou vytvořili skvělý tým a navzájem se perou jen výjimečně. To se pak knihy píšou samy!

„Na procházky do lesa chodím moc ráda, ale letos jsem ještě žádné houby nenašla.“ říká Viktorie.